

[Henry Christensen.]

ling; alligevel har vi da haft en betragtelig stigning i den private opsparing igennem de senere år.

Jeg vil gerne sige det på den måde, at hvis man når til den opfattelse, at vi i den givne situation — under forudsætning af den fornødne sammenhæng imellem delene i den økonomiske politik, hvad venstre også klart fremlagde i sine synspunkter på landsmødet i september måned, synspunkter, som jo har været regeringen bekendt hele tiden — har behov for en yderligere indsats til fremkaldelse af en øget opsparing, så vil venstre foretrække, at en sådan indsats sker direkte igennem en lovpligtig privat opsparing. Skal man skabe en aktuel, hurtig indsats til gavn for en lempelse af kreditten, vil vi foretrække at gå den direkte vej og øge opsparingen dér, hvor kreditten skal lempes, altså øge opsparingen i vore pengeinstitutter, øge opsparingen i obligationer — på de steder, hvor kreditten skal lempes. Dette ville være en politik, der, omend af ekstraordinær karakter, ville være mere mening i efter vor opfattelse. Det ville være en politik, som foruden at have den virkning direkte at skabe denne naturlige eller øgede baggrund, som der her er tale om, også ville kunne have virkninger på længere sigt.

Jeg tror, vi har fået en del ud af at skabe gode opsparingsvaner hos mange mennesker i kraft af de opsparingsordninger, vi har haft, men jeg tror også, at om man gennemførte en sådan lovpligtig privat opsparing, ville virkningen være den, at mange titusinder i stedet for at skulle betale yderligere afgifter og skatter får en sparekassebog i hænde. Jeg tror, at dette, at man får en sparekassebog i hænde — en bog, der viser, at man er med til at præstere en opsparing, som jo forblev ens ejendom, selv om den var bundet i en periode — ville have en stor opdragende eller pædagogisk virkning med hensyn til at fremme opsparingsvanerne i samfundet i væsentlig videre kredse. Derfor tror jeg, det ville være så langt at foretrække, hvis man kunne komme dertil; og derfor har vi ment, at det var rimeligt at lægge disse synspunkter stærkere til grund. Derved ville man også blive i stand til at tage hensyn til de ældre medborgere; man ville undgå at lægge forbrugsbegrænsningspolitikens

byrde på de ældre medborgere, hvad der vel egentlig måtte være et rimeligt formål for os alle at søge undgået, sådan som man jo ved en ordning af den art ville være i stand til det; man ville også være i stand til at tage andre forskellige hensyn derved.

Virkningerne af den økonomiske politik, vi skulle tilsinde, skulle jo netop være, at vi prøvede at flytte stigningen i efterspørgselspresset fra i så høj grad at rette sig imod hele forbrugssektoren over til, at den i noget større omfang kom til at rette sig efter en udvidelse i vor investeringsvirksomhed, i vor samlede investeringsvirksomhed her i samfundet, mellem hvis forskellige dele der naturligt måtte foretages en indre afbalancering. Derfor vil det være et nødvendigt supplement til en økonomisk politik, der sigter herimod, at man også i sin arbejdsmarkedspolitik skaber forudsætning for, at denne politik kan realiseres. Forudsætningen må efter vor opfattelse være den, at man gør det væsentligt lettere at give arbejdskraften mulighed for at kunne søge fra de områder, hvor der måske er en mindre efterspørgsel, over på de områder, hvor der ville blive en voksende efterspørgsel. Det har netop i så høj grad været vanskelighederne ved, at arbejdskraften kunne bevæge sig over på de særlig tiltrængte arbejdsområder — såsom bygge- og anlægsvirksomheden — der har bevirket andre af vore økonomiske vanskeligheder igennem de senere år. En nedbrydning af faggrænserne må altså være et naturligt modstykke til en politik, der også søger at flytte efterspørgselspresset her i samfundet fra den ene sektor til den anden. Jeg vil i denne forbindelse gerne rejse spørgsmålet om inden for investeringsområdet, specielt inden for bygge- og anlægsvirksomheden, at søge reglerne for adgang til anvendelse af udenlandsk arbejdskraft lempet.

Det, venstre ønsker, er, at en ændret økonomisk politik er et samlet hele. Jeg vil gerne understrege, at enkelte dele pillet ud af deres sammenhæng vil kunne virke urimeligt eller endog mod deres hensigt. Det er derfor stadig en sammenhængende eller samlet sanering af dansk økonomi, der er brug for, og venstre lægger fortsat vægt på, at der kunne blive politiske kræfter i Danmark, der for alvor ville lade dette være det afgørende for den indsats, der skal gøres på